

derligste Præster. Den største Del fuldstændig vantrø og aandløse Herrer, som ikke blot intet som helst havde med Kristendom at gøre, men optraadte ligefrem som Kristendommens svorne Fjender. Der fandtes jo endog en Biskop, en højtanset og endnu stærkt forrost Mand, som rakte Haand til alt dette og brugte sit Vid til at haane de Hellige. Foruden al denne høj- og velærværdige Vantrø — læg Mærke til dette Udtryk „denne høj- og velærværdige Vantrø“, det er Vilhelm Beck, som udtrykker sig saaledes — „havde Folkekirken de modbydeligste, lastefulde Præster, Mennesker, som ikke blot leve et fuldstændigt verdsligt Liv, brugte deres Embedsstilling til at skaffe sig saa mange Indtægter som muligt, ofte paa mindre hæderlig Maade over for deres Sognefolk, for at kunne leve i saa meget Vellejvnet som muligt med Selskaber, Æde- og Drikke- og Spillegilder; men Mennesker, der ligefrem vare en Skamplet i Sognet ved deres aabenbare Drukkenskab eller Utugt. Og at der findes ikke saa lidt af dette endnu i vor Folkekirke, behøves der intet Bevis for, det ligger klart for Dagen“. Altsaa, Vilhelm Beck mener, at man ikke en Gang behøver at kræve Bevis for, at alt dette, Uhæderlighed, Drukkenskab, Utugt osv. i Præstestanden, findes der ikke saa lidt af endnu. Det er ikke nogen Socialdemokrat, det er Vilhelm Beck, Indre-Missions afdøede Fører, der udtaler sig saaledes om Præster og Biskopper. Vilhelm Beck fortsætter: „Jeg vil ikke tale om den ikke ringe Bestand af uduelige Præster, aandløse Vaasehoveder“ — altsaa, Vilhelm Beck mener, at vi i Folkekirken have en ikke ringe Bestand af aandløse Vaasehoveder; det er dem, man nu herved vil gøre til fødte Formænd i Menighedsraadet — „som der altid vil findes i en Folkekirke, hvis Præster beskikkes ved Indstilling af Statens Øvrighed, som jo i Danmark slet ikke behøver at bestaa af Kristne, men uden at krænke Grundloven kunne være baade Muhamedanere eller Buddhister“. Jeg vil ogsaa gerne bede det ærede Medlem for Vinderup (Svendens) og i det hele Vilhelm Becks Meningsfæller om at lytte til, hvad Beck her har lært, inden de tale om, at disse Lovforslag ville føre ind i kristelig Usandhed og Umulighed. Her har Vilhelm Beck fastslaaet, at nu have vi netop den kristelige Usandhed og Umulighed, naar det er vor højeste Øvrighed, som kan bestaa baade af Muhamedanere og Buddhister, saa at jeg synes, at deres Forargelse over de Tilstande, vi ville blive førte ind i, hvis

en Socialdemokrat — der i øvrigt kunde være meget rettroende; der er ikke noget i Vejen for, at Socialdemokrater ikke skulle være det — fik Sæde i Menighedsraadet, deres Forargelse over, hvad der vilde ske, hvis en eller flere Socialdemokrater kom ind i Menighedsraadet, er noget ufattelig fra deres Side, hvis Høvding har udtalt sig saaledes om den nuværende kirkelige Tilstand, som de sige, at de helst ville bevare og beholde. Hvis de ikke kunne faa det gennemført, som de ville, saa ønske de hellere end den Tilstand, der bliver skabt ved disse Lovforslag, at bevare den nuværende Tilstand, som deres egen Høvding har skildret saaledes. Saa siger Vilhelm Beck videre: „Det er jo ingen Hemmelighed, at der endnu findes Præster, som leve et aldeles uværdigt Liv, hvis Drukkenskab eller utugt Levned er vel bekendt, sikkert ogsaa af den kirkelige Øvrighed, og over for hvem der intet gøres“. Jeg finder, at naar Præstestanden kan skildres saaledes fra Indre-Missions Førers Side, skal man ikke forarges saa meget over, at ogsaa vi fremdrage nogle Eksempler paa, at Præsterne ikke ere saa gode, som de burde være, og jeg synes, at det er ret meningsløst at ville gøre Præsterne til fødte Medlemmer og fødte Formænd i disse Menighedsraad. Jeg glæder mig i høj Grad over de Udtalelser, der ere fremkomne fra de grundtvigianske Frimenigheders Side, og det er blandt andet oplyst f. Eks. af det ærede Medlem for Svendborg (Knop), at i de grundtvigianske Frimenigheder er det saa langt fra Tilfældet, at man altid har Præsten til Formand for eller Medlem af Menighedsbestyrelsen, at man ofte slet ikke har det. Saa vidt jeg ved, er det ligesaa i Kjøbenhavn, at i den grundtvigianske Valgmenighed her har Præsten ikke en Gang Sæde i Menighedsbestyrelsen, i hvert Tilfælde er han ikke Formand.

Der foreligger altsaa Eksempler, som jeg synes, det er rigtigt at følge, naar vi lovgive om Folkekirkens Forhold. Jeg vil ogsaa bede de ærede Medlemmer, der ere saa bange for, at de saakaldte vantrø skulle faa Indgang og Valgbarhed i Menighedsraadene, huske paa, at Vilhelm Beck har stemplet en meget stor Del af Præstestanden som vantrø. Jeg har ikke fra Indre-Missions Side hørt, at disse vantrø Præster ikke skulde være Formænd, nej, de skulde være selvskrevne Formænd endogsaa. Saa længe man ikke fra den Side vil forhindre de saakaldte vantrø Præster i at komme ind og blive Formænd for